

PROTAGONISTES

Ton Granero

Dissenyador gràfic

Ton Granero assumeix provisionalment la direcció d'ACVic, Centre d'Arts Contemporànies. Amb llarga experiència en la gestió cultural, ha arrencat amb una potent programació d'exposicions que dona visibilitat a les artistes de diferents àmbits.

Tomás Pascual

President Calidad Pascual

El grup Calidad Pascual invertirà 15 milions d'euros a la planta de Gurk. Al cap de 15 anys de funció, aquesta es consolida com un dels principals centres de producció de la companyia per als propers anys.

Laia Sanz

Pilot de motos

Es diu, i no és un tòpic, que acabar el Dakar ja és un mèrit per aquest sol fet. Participar en 10 edicions i acabar les totes, com ha fet Laia Sanz, és molt rellevant. I a més, obrint com en un àmbit dominat per homes.

Juli Gendrau

Director del SCT

Trànsit confirma que instal·larà un radar al conflicte revolt del Pinós de la C-17. Una primera mesura d'urgència que nos resol el problema de la perillositat de la corba però que ajudarà que s'hi entri més poc a poc.

TRIBUNA

El Cercle del Liceu

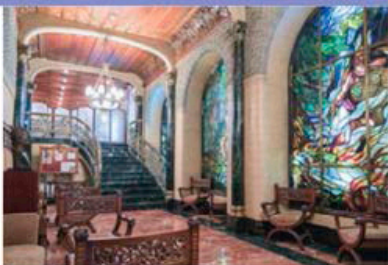
Ramon Casanoves

Era un dia especial per mi després de tantes representacions d'òpera viscudes al llarg dels anys al Gran Teatre del Liceu de Barcelona, i mai havia pogut traspasar una porta invencible, la que connecta el Gran Teatre amb el Cercle privat del Liceu. Gràcies a la invitació d'uns amics, per fi, la porta es va obrir. Mentre empenyia aquella porta modernista de bona fusta el cor se m'accelerava, no per entrar a un club estrictament privat, l'important era entrar-hi i poder admirar unes obres úniques del modernisme català i que no eren peces de museu, sinó béns mobles i artístics vius i d'utilitat diària al Cercle del Liceu. Aquest club d'estil anglès i estrictament selectiu, amb un patrimoni valuós i que forma part de l'edifici enganxat al gran teatre, per fortuna el dia de l'incendi del coliseu, l'any 1994, no es va cremar, quecant gairebé intacte. "Portes corbata?" Si l'Obedient tal com m'avenien indicat. "Doncs cap a dins!"

El 30 de novembre de 1844, un grup d'amants de l'òpera que pertanyien a l'alta burgesia barcelonina i catalana, i havent visitat alguns teatres d'Europa, van crear la Sociedad Auxiliadora de Construcción amb la finalitat d'obtenir finançament per ajudar a edificar el teatre d'òpera que Barcelona es mereixia. Varen aconseguir reunir 75.000 duros, dividits en 50 accions de 1.500 duros i així poder començar la construcció del Gran Teatre. A canvi, tindrien drets de propietat sobre l'exploració de la façana i dependències interiors del nou edifici. Poc temps després de la inauguració del Gran Teatre, la societat primera es transforma en una associació independent i amb el nom de Cercle del Liceu. Segons consta en la documentació ben guardada a l'arxiu de l'entitat, el dia que es va constituir el Cercle sota la presidència del marquès de Sentmenat, el 20 de novembre de 1847, ja s'hi van inscriure 125 socis fundadors que aprovaren el primer article dels estatuts i que deia: "El Cercle del Liceu es una asociación que tiene por objeto proporcionar a sus individuos los recreos y entretenimientos de la buena sociedad y es ajena a todo acto que tenga tendencia política".

Els associats podien gaudir de les instal·lacions del Cercle en les memorables nits de bel canto al Liceu, convertint el lloc en un punt de referència i retrobament de la vida social, cultural i econòmica barcelonina. La majoria d'associats, no tots, assistien assiduament a les òperes del primer teatre d'Espanya amb programació estable, i durant 100 anys el teatre d'òpera amb més capacitat d'Europa. Els socis podien i poden gaudir dins el Cercle d'actes culturals, restauració i festes socials on, a vegades, hi ha convidats importants. El nombre de socis inscrits l'any 2017 eren més de 900.

L'amfitrió m'anava mostrant les diferents estances del Cercle i a més dels quadres, mobles, llums i objectes artístics, em fixava detingudament en la riquesa dels materials que decoren tots els espais, on hi han intervingut totes les arts. Mosaics que han resistit dignament el pas del temps i el refec dels vestits llargs amb cua portats per elegants senyores, obra

de marqueteria, esmalts, fusteria d'arrambadors i les portes de qualitat i elegància. El Cercle ha anat enriquint les col·leccions, especialment de pintura i escultura, incorporant-hi creadors contemporanis com el conjunt de gravats d'Antoni Tàpies, el 2010, dedicats a Richard Wagner.

La vidriera instal·lada al vestíbul és una altra mostra del modernisme que tan bé va treballar els vidres emplomats. A més de la seva bellesa, és testimoni de la influència de la música nacionalista de Wagner a la cultura catalana de principis del segle XX. Les vidrieres representen escenes dels quatre episodis de la tetralogia de Wagner: *Das Rheingold* - les filles del Rin; *La Walkiria*, en l'escena de la dormició de Brünnhilde; *Sigfrid* i l'episodi dels *Murmurs de la selva*; i *Götterdämmerung*, en l'escena de l'enterrament de Sigfrid.

El pintor modernista Ramon Casas, que ara agrada tant a la joventut, en el seu moment va ser el preferit del Cercle del Liceu. Un quadre famós presideix la sala noble dita del Reiloteig, la magnífica *Júlia*, anomenada popularment *La Sargantana* (1907). El conjunt més destacat de Casas és a la sala de la Rotonda (antiga sala de joc) i que Casas n'assumí la realització dels quadres, el disseny i la decoració. Un lloc realment impactant o quedés extasiat davant els 12 quadres inspirats en la música. Les pintures realitzades el 1902 es poden contemplar en aquest ordre: *La verbena*, *Les Caramelles*, *Café-concert*, *Sala de descans*, *El Liceu*, *Sardanes*, *Teatre Novetats*, *Cor de monges*, *L'avamillotja*, *Le Moulin de la Galette*, *Cos de ball* i *L'automòbil*, recordant el pavelló del Cercle a l'Exposició Universal de Barcelona de l'any 1888.

I finalment entrem a la Peixera, una sala amb un gran aparcador i esplèndid mirador gairebé tocant el terra de la Rambla. En aquella època ramblejava amb aires de joventut i un lema a les llavis: "Llibertat, amnistia i estatut d'autonomia", i a la tarda em parava sempre davant la Peixera per observar un vigít de barba blanca, el senyor Calderó, fumant un puro havà, cafè i copa i mirant encuriosit el tràfic de la Rambla. Qui m'ho havia de dir que un dia, al cap dels anys, seuria en aquella butaca i des de dins estant també miraria la Rambla amb una gran nostàlgia.

+ vist EL9NOU.CAT

- 1 Cau un arbre de grans dimensions en un carrer de Vic
- 2 Alerta pel temporal de vent i neu
- 3 Operació conjunta de la Policia Local i

A correcció

Jordi Vilardell

Dissabte, 18. Visita a la interessantíssima Casa Masó de

Girona, la seu de la Fundació Rafael Masó. Va ser company

De Pericas, del doctor Altés i de la llevantada

la Pell, l'any passat, i posar de costat els paral·lelismes entre tots dos. Però hi ha una diferència: Girona ha rei-

des hi ha tanta unanimitat en les reaccions que veiem després de publicar la notícia a l'edició digital d'EL 9 NOU.

que tinguessin l'ementa (la gosada) de posar-se al davant d'entitats. Ho va fer, i va continuar després perquè la cultura ne era un fet accidental, era part de la seva vida. Fins fa molt poc, escrivint les seves vivències o les biografies de metges osenones. O també fent pel-